

SZÁMVETÉS

In mem. Nagy László

Szénási Zoltánnak, Komálovics Zoltánnak ajánlom

A költő az, ki boldogan
képes nem-tudni, mit s hogyan,
csakhogyl elhívta valaki,
mindig, most is kint vallani,
mi olykor roskasztón nehéz;
verdes a szív, vasból a kéz
így áll a bál, te gyáva vad;
vers elől bujdosó
haramia vagy.

És fény alig, se ragyogás,
fejed fölött idő kopog, tetőn az ács,
nincs hízelgés, se bájosoly,
a főnökarca gúnyos, komoly;
vicceskedünk? Eridj haza,
gyógyítsd magad,
vers elől bujdosó
haramia vagy.

Luxusrejtekből a sötét
süt ki, éget, sebez; a tét
nem az, hogy tetszik-e
a gyérhangú háttérzene,
hanem hogy volt s van, ki szólíttatott
(egy kürt, hárfa, dobok, fagott),
a Gazda mindent ingyen ad;
vers elől bujdosó
haramia vagy.

Hát jön, és jön, nem marad el,
kiált, oson, árad, lehel,
kellesz neki, te némaság,
ő meg neked – vers a hazád.
Mégse tudod, hogyan fakad;
vers elől bujdosó
haramia vagy.

